

DAVID SOLOMONS

MOJE TĚLOCVIKÁŘKA JE VLÁDKYNI

NIMOZEMŠTANŮ

MÁM
ZACHRÁNIT
SVĚT?
VŽDYŤ MĚ
ANI NIKDO
NECHCE
DO
DRUŽSTVA...

MOJE TĚLOCVIKÁŘKA JE VLÁDKYŇÍ MIMOZEMSTANŮ

DAVID SOLOMONS

BRIO

Text copyright © David Solomons, 2016
Illustrations copyright © Laura Ellen Anderson, 2016
First published in the UK by Nosy Crow Ltd
Translation © Vratislav Kadlec, 2018
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2018
This translation of *My Gym Teacher is an Alien Overlord*
is published by arrangement
with Nosy Crow ® Limited

Všechna práva vyhrazena. Bez písemného svolení
vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její
část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému,
ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky,
mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

ISBN 978-80-7529-580-4

www.slovart.cz

Lukovi a Laře,

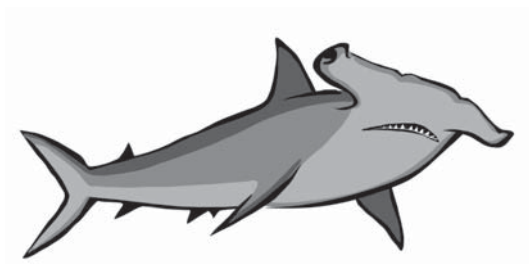
*nejúžasnejším okupantům,
v jaké by člověk mohl doufat.*

*Jsme nesmírně šťastní, že jste převzali vládu
nad naším světem, ale pokud byste byli
ochotni zahájit každodenní invazi vždy až
po sedmé ranní, byli bychom ještě raději.*

1. START

„Luku, použij silové pole!“ křičel na mě Serge z druhé strany desetipatrové nádrže se žraloky, která na výšku zabírala celou stěnu obrovského podmořského doupěte velitele Octoluxe. Nádrž právě praskala. Ozvala se rána jako z pistole, objevila se další prasklina, na podlahu obloukem vytryskla voda a zmáčela mi nohy.

Bylo jasné, že za chvíli budeme až po krk mezi kládovouny.

Soustředil jsem svoje superschopnosti na zvětšující se díru a snažil jsem se vytvořit silové pole. Z prstů mi vyšlehl modře zářící proud energie a otvor utěsnil. To by snad mělo žraloky na chvíli udržet v bezpečné vzdálenosti.

Teď byla řada na Octoluxovi. Podíval jsem se na hodinky – zbývalo už jenom pět minut, než odpálí mezikontinentální balistickou střelu s mimořádně smrtící náloží. Kdybychom selhali a nepodařilo se nám ho zastavit, virus uložený v hlavici by zamořil celý svět a všichni muži, ženy i děti by se změnili v rosolovité medúzy.

„Jdu na velitelský můstek,“ řekl jsem a prohnal se kolem Serge. Prstem jsem se ze strany dotknul škrabošky, rychle jsem si poklepal na spánek a odpálil jsem na mohutně zabezpečené dveře jiskřivé klubko mentální energie. Dveře vylétly z pantů a s třísknutím dopadly na podlahu. Rychle jsem je překročil a vběhl jsem dovnitř, až za mnou zavlál plášť.

Velitelský můstek se nacházel v kupoli z hladkého plexiskla, která skýtala třistašedesátistupňový výhled do mořských hlubin. Po plexiskle klouzaly nestvůrné stíny, které vrhala sotva zřetelná mořská stvoření. Slyšet bylo jen pípání sonaru a chrčení Octoluxova dýchacího přístroje. Když jsme se probíjeli přes útočící olíhně, rozzuřené ropušnice a elektrické úhoře, konečně jsme dorazili k cíli.

Velitel Octolux stál za ovládacím panelem a chystal se odpálit své zákeřné střely. Kdysi býval výlučně člověkem, ale v místech, kde měl dříve hlavu, byla teď chirurgicky implantována chobotnice napojená přímo na mozkový kmen, a ačkoliv většinu prstů měl stále lidských, místo

palců se pyšnil párem chápavých piraní. Díky oktopoidnímu chobomozku mohl myslet na osm věcí zároveň, což z něj dělalo geniálního стратега, a díky piraním palcům byl děsivým protivníkem při boji z bezprostřední blízkosti. Jeho jedinou slabinou byla závislost na speciálním dýchacím přístroji. Musel být neustále připojen ke vzduchovému zásobníku, jinak byl jak leklá ryba. Stačilo tedy, abychom mu přerušili přívod vzduchu.

V následujících minutách se měla odehrát epická bitva mezi silami dobra (což jsem byl já a Serge) a zla (velitel Octolux).

Osud světa byl v mých rukou.

Octolux vzhlédl od řídicího panelu, zaklonil svou baňatou hlavu a z jeho ničemného zobanu se vydral krutý klokotavý smích. Bůhvíjak zjistil, že se blížíme – vlezli jsme rovnou do pasti. Upřel na mne svůj vodnatý pohled, znovu otevřel strašlivý zoban a pravil:

„Luku, nebudu to říkat dvakrát. Večeře je na stole.“

Velitel Octolux mluvil skoro jako máma.

Ohlédl jsem se. Máma stála ve dveřích pokojíčku. Neměla chobomozek ani piraní palce, ale i tak na ni byl děsivý pohled.

„Luku, Luku – odpaluje raketu!“ ječel Serge do sluchátek. „Á, *mon brave*, pozdě.“

Obrátil jsem se zpátky k obrazovce právě včas, abych

viděl, jak se Octoluxova střela zvedá z podmořského sila a vyráží z hlubin oceánu, aby uvrhla svět do medúzovitě zkázy. Odložil jsem herní ovladač a povzdychl jsem si.

V poslední úrovni se nedala ukládat pozice, což znamenalo, že budeme muset začít zase od začátku, a dostat se přes ty ptakopysčí miny v první přetlakové komoře bylo hotové utrpení. Sergeovi totiž přišlo slovo „ptakopysk“ příšerně legrační a neustále kvůli tomu zapomínal, že nemá na miny šlapat.

„Myslím, že pro dnešek bylo *Star Lada* až dost,“ prohlásila máma a herní konzoli vypnula.

Poté co se planeta Země nedávno vyhnula srážce s planetkou a sešlo z očekávané vesmírné apokalypsy, byli rodiče tak užaslí, ohromení a šťastní, že když jsem se jich zeptal, jestli bych si nemohl pořídit novou herní konzoli, nejenže souhlasili, ale dokonce mi dovolili mít ji přímo v pokojíčku. Nejsem zvlášť pyšný na to, že jsem využil jejich chvilkové slabosti. Ale na druhou stranu – zbrusu nový xbox!

„To není *Star Lad*,“ řekl jsem. „To je *Star Lad 2: Hrozba z hlubin*.“

Zatím vyšly dvě videohry, ve kterých účinkoval *Star Lad*, první skutečný superhrdina v dějinách. Jedna vyšla krátce poté, co *Star Lad* zabránil Nemesi, aby rozmázla lidstvo na placku. Byla tak trochu šitá horkou jehlou, ale

jinak fajn. Pokračování bylo každopádně lepší. Oba díly měly nicméně stejný problém – působily dost nereálně. Tak zaprvé, ani jeden díl se neodehrával v Bromley. A ještě horší bylo, jak byl vyličen samotný Star Lad. Například v *Hrozbě z hlubin* byl v civilu Lancem Launcestonem, studentíkem z milionářské rodiny, který získal superschopnosti po nehodě s plazmovým generátorem v otcově fúzní laboratoři. Měl schopnost kinetického třesku a hvězdný tryskáč, který dokázal překonat rychlost 6 machů.

Což je všechno naprostý nesmysl.

A jak to vím? Star Lad se totiž ve skutečnosti jmenuje Zack Parker, bydlí v londýnské čtvrti Bromley a superschopnosti dostal od Zorbona Rozhodce. Krom toho dostává kapesné pět liber padesát na týden, ovládá jenom úplně obyčejnou telekinezi a vlastní horské kolo Carrera Vengeance. A je to můj starší brácha.

Zvedl jsem se ze židle a šel za mámou dolů.

V epickém příběhu o tom, jak Zack triumfálně zachránil svět, hraju malou, ale doufám, že podstatnou roli – nikdo o mně ovšem nedělá videohry. Kromě mého nejlepšího kamaráda Serge a moje sousedky (ale rozhodně ne moje holky) Lary Leeové totiž nikdo neví, že jsem pomohl zachránit Star Lada ze spárů rádoby superhrdiny a majitele komiksového knihkupectví Christophera Talbota. Jenže i kdyby to někdo věděl, kdo by chtěl hrát videohru

z pohledu jedenáctiletého kluka s plochýma nohama, který nemá vůbec žádné superschopnosti? Taková hra by asi moc nezabodovala. Vlastně mám dojem, že bych sám videohru z mého vlastního pohledu hrát nechtěl.

Jak jsem se tak vlekl po schodech k večeři, zaslechl jsem z předsíně zašramocení a ze stínu pod stolkem vyklouzlo cosi malého. U paty schodiště na mě čekala zrzavá veverka. Věděl jsem, že čeká na mě, protože to nebylo poprvé. Seděla na bobku a podávala mi vzkaz. Nepsala ho sama – to by bylo dost ujeté –, ale já věděl, kdo ho psal. Jakmile jsem si od ní psaní převzal, mrskla huňatým ocasem a cupitala pryč.

Schůze dnes večer, stálo v dopise nadržápaném povědomou gelovou propisovačkou Uni-ball s hrotem 0,4 milimetru. Fialovou.

Byla to jenom tři slova, ale ohlašovala něco velkého. Konečně! Od celé té záležitosti se Star Ladem, Christopherem Talbotem, sopkou, komiksy a obřím asteroidem v létě bylo ticho po pěšině. Můj život se zase vrátil k šedé každodennosti. Zmuchlal jsem vzkaz v pěsti. Bylo jasné, že to se teď změní. Něco bylo ve vzduchu. Zavětril jsem. Nejspíš ryba s nějakou podezřelou omáčkou. Ale to bylo fuk, protože kromě nevábne večeře mě čekalo ještě něco. Něco vzrušujícího. Něco nebezpečného. Ve vzduchu viselo dobrodružství a jeho jméno bylo... S.L.U.P.K.A.

2. CO SE SKRÝVÁ POD SLUPKOU

Po večeri jsem se vytratil do bunkru, který jsme měli na stromě vzadu na zahradě. Když nám ho táta s dědou stavěli, neměli tušení, že přesně v tom místě je brána mezi naším a paralelním světem a že se z bunkru stane mezinárodní ústředí tajné superhrdinské organizace bojující proti zločinu, známé coby S.L.U.P.K.A. – anebo možná taky K.A.P.S.A. Ještě jsme se nerozhodli, což byl také jeden z důvodů dnešního setkání. Museli jsme probrat hodně věcí.

S funěním a hekáním jsem šplhal vzhůru po provazovém žebříku a přitom jsem si v duchu promítal nedávné události. Kvůli katastroficky načasovanému cúráni jsem

prošvihnul příležitost, aby se mi splnilo moje největší přání – stát se superhrdinou. A jako by to nestačilo, prošvihnul jsem ji dvakrát.

Dvakrát.

Při druhé příležitosti dostala superschopnosti moje sousedka, spolužačka a školní novinářka Lara Leeová. Místo toho, aby na titulní straně školních novin rozmázla senzační odhalení o Star Ladovi, stala se teď sama součástí jeho příběhu. Spojili se se Zackem v boji proti zločinu a prožívali vzrušující dobrodružství. Což bylo sice fajn, akorát že my se Sergem jsme mohli leda tak dál mačkat čudlíky na herních ovladačích. Což jsme taky celé odpoledne dělali.

Už pár týdnů jsem se snažil oba superhrdiny přemluvit, že bychom se měli všichni čtyři sejít a pobavit se o vytvoření týmu. Chtěli jsme je se Sergem přesvědčit, že akční dvojice jsou překonaná záležitost a moderní superhrdinové mají celou partu lidí, kteří jim v zázemí pomáhají. Jasně, většinou jsou to bývalí velitelé zvláštních jednotek nebo geniální vědci, ne jedenáctiletí kluci bez praktických dovedností, jejichž jediná odbornost spočívá v tom, že vědí, že Hulk měl být v komiksu původně šedý a Superman byl nejdřív plešatý. Ale to jsme jim vykládat nechtěli.

Serge už byl na stromě, dorazil do bunkru jako první. Když jsem vlezl dovnitř, zvedl zrak a já jsem si všiml, že

má na tvářích jasně rudou vyrážku. „Jsem alergický na verčí srst,“ vysvětlil mi zkroušeně. „Bylo by fajn, kdyby mi přestala po těch mrňavých potvorách posílat zprávy.“

„Jenom zkoumá svoje schopnosti,“ řekl jsem a usadil se vedle něj.

„Měl bych tě asi upozornit, že jsem si vzal antihistaminikum,“ dodal Serge, „a nejsem si jistý, jestli náhodou nemá tlumivé účinky a nebudu po něm ospalý.“

Se Sergem už jsme toho společně prožili spoustu a většinou u toho nechyběla čokoládová tyčinka a inhalátor proti astmatu. Jsme si v mnoha ohledech podobní, ale nejvíc ze všeho nás spojuje naše vášeň pro superhrdiny. Se Sergem jsme si stejně blízcí, jako jsme si bývali s bráchou. Teda ne že bych teď s bráchou nevycházel, ale prostě jsme každý trochu jinde. Tak třeba já hraju videohry, které si hrajou na něj.

„Vzal jsi s sebou ty návrhy?“ zeptal jsem se.

Serge otevřel desky formátu A3. Trvalo nám celou věčnost, než jsme přišli na to, jak by se měl náš tým jmenovat, a ještě déle nám trvalo vymyslet logo. Zvedl jsem první návrh – elegantní stříbro-černý nápis, který byl pečlivě vystínovaný a jako by vystupoval ze stránky. „Pěkné,“ zamručel jsem spokojeně.

„Pěkné?“ Serge se zatvářil uraženě. „Je to vysoce účinný design, jednoduchý a přitom jasně zaměřený na naše

cílové publikum. Podívej na ten švih, na tu dynamiku a odvážné použití šerosvitu...“

„Čehože to?“

Serge si povzdychl. „Světla a stínu, Luku. Světla. A. Stínu.“

Vzal jsem do ruky druhý návrh a přidržel jsem ho vedle prvního. „Pořád si nejsem úplně jistý. S.L.U.P.K.A. a K.A.P.S.A. nejsou zrovna děsivé, bázeň budící akronymy.“

Když první písmena nějakého slovního spojení či věty dávají dohromady slovo, říká se tomu akronym. Zkoušeli jsme vytvořit nějaké úderné akronymy jako S.H.I.E.L.D., což znamená *štit*, nebo T.H.U.N.D.E.R., *hrom*, ale je to daleko těžší, než se zdá.

Venku zašustilo listí, vzápětí dveřmi prosvítl Star Lad a s tlumeným žuchnutím přistál přímo před námi. Zaujal pózu s hlavou skloněnou, kolenem na podlaze a jednou rukou nataženou dozadu, plášť mu zvolna dosedl na záda. Pomalu zvedl maskovanou tvář. Poslední dobou už Zack málokdy jen tak někam přiletěl – většinou vystříhl nástup jak na divadle.

Aniž bych se díval, bylo mi jasné, že to na Serge opravdu udělalo dojem. I když v dobrodružství s Nemesí sám sehrál zásadní roli, pořád ještě se nedostal přes fanouškovskou fázi. To já už jsem k Zackovi s takovým úžasem

a úctou nevzhlížel. Člověka úcta snadno opustí, když mu rodiče vynadají za nepořádek v pokojíčku a on se ani nemůže bránit a vysvětlit, že brácha nemohl najít náhradní superhrdinský plášť, a tak vyslal telekinetickou vlnu.

No ano, plášť.

Zack příšerně dlouho odmítal nosit pořádný kostým a tvrdil, že škraboška a plášť vypadají směšně, ale nakonec obrátil. Je dost hubený a ve vlajícím plášti vypadá urostlejší. Škraboška pomáhá chránit jeho totožnost, a navíc i citlivou kůži kolem očí. Když létal bez ní, byl za chvíli nepříjemně ošlehaný větrem.

Ozval se šum a třepotání křídel a do dveří bunkru se hladce snesla Lara. Neuměla létat vlastní silou tak jako Star Lad a místo toho se spoléhala na zcela jedinečný pohon.

Na ptáky.

Drželi jí za rukávy a nohavice – husy, aby nabrala výšku, holubi kvůli navigaci a k tomu hejna manévrujících vrbců zběsile mávajících křidélky. Natáhla nejdřív jednu nohu, potom druhou a zlehka dosedla na podlahu. Když úspěšně přistála, něco zacvrlikala, ptáci se pustili a rozlétli se z bunkru do noci.

Díky superschopnosti, kterou jí propůjčil Zorbon Rozhodce, dokázala Lara poroučet zvířatům.

Tedy ne všem. Tygři, sloni a lední medvědi si jí nevší-

mali. Vlastně na ni nereagovalo nic velkého a děsivého. Byli jsme v zoo a ověřili jsme to. Mohla ovládat jenom malá stvoření, jako jsou veverky, králíci a drobné ptactvo, což je podle mě celkem k ničemu. Nemůžu si pomoci.

Co se týče jejího kostýmu, byl naprosto jedinečný. Vcelku rozumně totiž zakrýval celé tělo. Kdykoliv vidím v nějakém komiksu holčičí superhrdinky, vždycky mě ze všeho nejdřív napadne, že kdyby si vyšly ven a měly na sobě jenom těch pár hadříků, nejspíš by brzy nastydly. A taky bych byl rád, aby mi jednou někdo vysvětlil, jaký mají smysl obrněné bikiny. Laře jsem pomohl její kostým pořádně promyslet. Kromě pláště a škrabošky tak měla ještě pevnou koženou bundu, tmavé kalhoty s praktickými kapsami na zip, rukavice, aby ji neporanily drápy, a vysoké černé boty.

Taky potřebovala, abych jí pomohl s výběrem superhrdinského jména. Pochopitelně muselo nějak souviset se zvířaty, takže Lara navrhovala třeba Talon, Claw nebo Birdgirl – Spár, Dráp a Ptačí dívka.

„Všechna už jsou zabraná,“ poučil jsem ji.

„A co třeba něco s *křídlem*?“

„Už je tu Nightwing – Noční křídlo,“ řekl jsem.

„Tak bych mohla být Daywing – Denní křídlo!“ prohlásila Lara.

Zamračil jsem se. „To zní jako oddělení v nemocnici.“

Nakonec se rozhodla, že si bude říkat Flutteria – tedy něco jako Třepotalka. Prošel jsem svou sbírku komiksů a dospěl jsem k závěru, že tohle jméno je pořád volné, ale stejně mi přišlo dost příšerné. Lara si bohužel nedala říct. Po zdlouhavém přesvědčování nakonec souhlasila, že lepší bude *Dark Flutteria* – tedy Temná třepotalka, což do té nadýchané ochmýřenosti vneslo alespoň nádech hrozby. Serge prohlásil, že to zní jako značka čokoládové pomazánky. Pak se sebral a šel si namazat toust.

V bunkru se zatím Lara se Zackem začali předhánět, jaké kdo tenhle týden vykonal hrdinské skutky, a bavili se o událostech, o kterých jsme já ani Serge nic nevěděli nebo které jsme akorát viděli ve zprávách. Jako bychom byli vzduch.

Lara lusklá prsty. „Jo, a zapomněla jsem zmínit...“

„Geneticky upraveného zelináře?“ dopověděl za ni Zack. „O toho je postaráno.“ Smetl kousek světélkující brokolice, která se mu zachytila na rukávu.

„Aha, fajn.“

„A co ten zával v dole?“ zeptal se na oplátku.

„Jo, horníci už jsou v pořádku, s těmi krtky to byl dobrý nápad. Díky,“ řekla Lara a naznačila rukama horečné hrabání.

Zack si nadzvedl škrabošku a s plesknutím si ji spustil na čelo. „V pohodě.“